

เมื่อการเดินทางกลายเป็นความกังวล : อุบัติเหตุจากการก่อสร้างของรัฐ ฟ้องศาลไหน ใครรับผิดชอบ ?

โดย นายปกรรอง

ท่ามกลางการขยายตัวของเมือง ... ที่เต็มไปด้วยโครงการก่อสร้างสาธารณูปโภคพื้นฐาน ไม่ว่าจะเป็นถนน สะพาน หรือรถไฟฟ้า เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและความทันสมัยในการให้บริการสาธารณะแก่ประชาชน ซึ่งในทางปฏิบัติบางครั้งอาจกลับกลายเป็นวิบากกรรมที่ประชาชนต้องแบกรับ หากมาตรฐานการก่อสร้างบกพร่องหรือการควบคุมงานหละหลวม จนนำไปสู่เหตุไม่คาดคิด ไม่ว่าจะเป็นเศษปูนหล่นใส่รถ อุบัติเหตุจากการไม่มีสัญญาณเตือนหรือไม่กั้นพื้นที่อันตราย ไปจนถึงโศกนาฏกรรมครั้งใหญ่อย่างเครื่องบินตกที่แล่นผ่าน สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นเรื่องสำคัญที่รัฐต้องเร่งแก้ไข เพื่อมิให้การเดินทางของประชาชนต้องกลายเป็นความวิตกกังวลหรือความหวาดกลัว

ทว่า เมื่อความสูญเสียซึ่งไม่มีใครอยากให้เกิดขึ้น ... ได้เกิดขึ้นแล้ว หลายคนมักเกิดความสับสนว่าจะต้องดำเนินการอย่างไร เพื่อเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนในความเสียหายที่เกิดขึ้นต่อทรัพย์สิน ร่างกาย หรือชีวิต ซึ่งเป็นความรับผิดชอบละเมิดตามมาตรา 420 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ที่บัญญัติว่า “ผู้ใดจงใจหรือประมาทเลินเล่อ ทำต่อบุคคลอื่นโดยผิดกฎหมายให้เขาเสียหายถึงแก่ชีวิตก็ดี แก่ร่างกายก็ดี อนามัยก็ดี เสรีภาพก็ดี ทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดก็ดี ท่านว่าผู้นั้นทำละเมิดจำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้น” และมักเกิดคำถามหรือข้อสงสัยตามมาว่า นอกจากเงินเยียวยาที่หน่วยงานของรัฐมอบให้เบื้องต้นแล้ว ในการใช้สิทธิฟ้องคดีเพื่อเรียกร้องค่ารักษาพยาบาลหรือค่าสินไหมทดแทนต่าง ๆ ดังกล่าว จะต้องยื่นฟ้องใคร ? ระหว่างหน่วยงานของรัฐเจ้าของโครงการกับบริษัทผู้รับเหมาก่อสร้าง และจะต้องฟ้องคดีต่อศาลใด ? ระหว่างศาลปกครองกับศาลยุติธรรม

ประเด็นเกี่ยวกับเขตอำนาจศาลเช่นว่านี้ได้เป็นปัญหาที่เข้าสู่การพิจารณาของคณะกรรมการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลในหลายคดี (กรณีมีความเห็นต่างกันระหว่างศาลปกครองกับศาลยุติธรรม) อาทิ คำวินิจฉัยที่ 36/2568 กรณีการกระทำละเมิดที่เกิดจากโครงการก่อสร้างทางหลวงของกรมทางหลวง ซึ่งผู้เสียหายฟ้องว่าผู้มีหน้าที่ละเลยไม่ได้จัดให้มีเครื่องหมายบ่งบอกว่าในบริเวณนั้นมีการก่อสร้าง และในเวลากลางคืนก็ไม่จัดให้มีแสงไฟส่องสว่างตามแท่งปูนที่นำมาวางกั้นในช่องของถนนที่ก่อสร้าง เป็นเหตุให้ผู้ขับขี่มองไม่เห็นและชนแท่งปูนจนรถยนต์ได้รับความเสียหาย และคำวินิจฉัยที่ 55/2568 กรณีการกระทำละเมิดที่เกิดจากโครงการก่อสร้างถนนคอนกรีตเสริมเหล็กขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแห่งหนึ่ง ซึ่งผู้เสียหายฟ้องว่าผู้มีหน้าที่ละเลยไม่ได้จัดให้มีเครื่องกั้นและสัญญาณไฟเตือนก่อนถึงการก่อสร้าง และเส้นทางยังมีสภาพชำรุด เป็นเหตุให้ผู้ขับขี่มองไม่เห็นทางที่กำลังก่อสร้าง ทำให้รถยนต์เกิดเสียหลักพลิกตะแคงได้รับความเสียหาย โดยทั้งสองคดีดังกล่าวรวมทั้งคำวินิจฉัยที่ 99/2564 คณะกรรมการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลได้วินิจฉัยในเรื่องเขตอำนาจศาลไว้ทำนองเดียวกันว่า ถือเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ อันเป็นคดีปกครองตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง

จากคำวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลข้างต้น จะเห็นได้ว่า แม้หน่วยงานของรัฐจะได้ทำสัญญาว่าจ้างเอกชนผู้รับจ้างให้ดำเนินโครงการก่อสร้างต่าง ๆ (รวมถึงการรื้อถอน) ซึ่งเป็นการจัดทำบริการสาธารณะหรือจัดให้มีสิ่งสาธารณูปโภคก็ตาม (สัญญาทางปกครอง) หน่วยงานของรัฐยังคงมีหน้าที่ในการควบคุมดูแลการดำเนินโครงการให้มีความปลอดภัยแก่ประชาชนผู้ใช้ทางในการสัญจรด้วย หากมีอุบัติเหตุเกิดขึ้นแม้จะเกิดจากการกระทำของผู้รับเหมาหรือผู้รับจ้าง ก็ไม่ทำให้หน่วยงานของรัฐหลุดพ้นจากความรับผิดชอบที่จะต้องชดเชยค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสียหาย โดยข้อพิพาทลักษณะเช่นนี้ถือเป็นคดีปกครองที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง นั่นเอง

นายปกครองจะขอพาไปดูตัวอย่างข้อพิพาทที่เข้าสู่การพิจารณาของศาลปกครอง และศาลได้มีคำพิพากษาคัดสินโดยคดีถึงที่สุดแล้ว ดังนี้

คดีแรก ทายาทผู้เสียชีวิตได้ยื่นฟ้องเทศบาลเมืองแห่งหนึ่ง (ผู้ถูกฟ้องคดี) ในฐานะเจ้าของโครงการและผู้ว่าจ้าง ให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน กรณีที่ได้ว่าจ้างบริษัทเอกชนรายหนึ่งให้ดำเนินการก่อสร้าง เนินชะลอความเร็วซึ่งยังไม่แล้วเสร็จเรียบร้อย เป็นเหตุให้ผู้ขับขีรถจักรยานยนต์ไม่ทันสังเกตเห็นจึงได้ชน กับเนินชะลอความเร็วดังกล่าว จนเสียหลักล้มลงและพุ่งไปกระแทกกับแท่นปูนซีเมนต์ที่ก่อหุ้มท่อเหล็ก น้ำประปาที่ตั้งอยู่ข้างถนนได้รับบาดเจ็บสาหัสและเสียชีวิตในเวลาต่อมา

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า เนินชะลอความเร็วที่พิพาทมีความกว้างและความสูง เนินระดับต่ำกว่าความสูงที่กำหนดตามมาตรฐานการก่อสร้าง ซึ่งย่อมมีความปลอดภัยมากกว่า อย่างไรก็ตาม ต้องมีการทำป้ายเตือนและตีเส้นเครื่องหมายจราจรบนเนินชะลอความเร็วด้วย โดยขณะที่เกิดอุบัติเหตุพบว่า เนินชะลอความเร็วมีสีเข้มแตกต่างจากพื้นผิวถนน แต่ยังไม่ได้ทาสีจราจรเหลืองสลับขาวหรือดำ เพื่อให้ผู้ขับขี่ ได้เห็นเด่นชัดทั้งในเวลากลางวันและกลางคืน หรือจัดให้มีป้ายเตือนหรือสัญลักษณ์เพื่อให้เกิดความปลอดภัย ว่าได้มีการก่อสร้างเนินชะลอความเร็ว แต่ยังไม่ดำเนินการไม่แล้วเสร็จเรียบร้อย หรือมีป้ายเตือนรถกระโดด เพื่อให้ ทราบว่ามีสิ่งกีดขวางอยู่บนพื้นถนน ซึ่งเทศบาลเมืองย่อมคาดหมายได้ว่าการไม่แจ้งเตือนดังกล่าว อาจจะก่อให้เกิดอันตรายโดยเฉพาะผู้ขับขีรถจักรยานและรถจักรยานยนต์ที่ต้องใช้แรงแขนในการบังคับรถ อุบัติเหตุที่เกิดขึ้น จึงเป็นผลโดยตรงจากการละเลยต่อหน้าที่ของเทศบาลเมืองตามมาตรา 50 วรรคหนึ่ง (2) ประกอบกับมาตรา 53 (1) แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 และมาตรา 16 (2) แห่งพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอน การกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 อันเป็นการกระทำละเมิดตามมาตรา 420 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ที่เทศบาลเมืองต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทน (ร้อยละ 50 ของค่าเสียหายทั้งหมด โดยหักส่วนความผิดของผู้ตายที่มีได้สวมหมวกนิรภัยออกกึ่งหนึ่ง) ให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสาม ซึ่งเป็นทายาทโดยธรรมของผู้ตาย ทั้งนี้ ตามมาตรา 5 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิด ของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อพ. 254/2567)

คดีที่สอง บิดามารดาของบุตรที่เสียชีวิตได้ยื่นฟ้องเทศบาลตำบลแห่งหนึ่ง (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1) ในฐานะเจ้าของโครงการและผู้ว่าจ้าง บริษัท ท. จำกัด (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2) ในฐานะผู้รับจ้าง และนาย ว. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3) ให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน กรณีดำเนินการก่อสร้างสะพานเคเบิลคนเดินข้ามตามโครงการ ก่อสร้างสะพานสมโภชน์กรุงรัตนโกสินทร์ 200 ปี ซึ่งมีการตรวจรับงานจ้างและเปิดใช้งานแล้ว โดยต่อมาสะพาน ได้เกิดเอียงตัวและบริษัท ท. จำกัด ได้เข้าซ่อมแซมจำนวน 3 ครั้ง จนกระทั่งได้มีการแจ้งซ่อมครั้งที่ 4 และได้ ปิดการสัญจร ทำให้เกิดเหตุสะพานพังถล่มโดยประชาชนจำนวนหนึ่งได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิต ซึ่งรวมถึง บุตรสาวของผู้ฟ้องคดีทั้งสองที่เสียชีวิตในที่เกิดเหตุด้วย

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า จากการตรวจพิสูจน์หลักฐานของกองพิสูจน์หลักฐานกลาง สำนักงานตำรวจแห่งชาติ พบว่าการก่อสร้างสะพานดังกล่าวใช้ลวดสลิงที่โยงระหว่างสะพานไม่ได้ขนาดตามแบบแปลน ก่อสร้างที่กำหนดไว้ในสัญญา อีกทั้งยังใช้สายสลิงหลักหรือสายสลิงเคเบิล 2 ชนิด ที่รับน้ำหนักได้ไม่เท่ากัน อันเป็นสาเหตุทำให้เส้นลวดสลิงสายเคเบิลหลักที่ยึดโยงสะพานทั้งสองข้างขาดและสะพานพังถล่มลงมา โดยนายกเทศมนตรีได้รับรายงานเรื่องการชำรุดของสะพานและได้แจ้งให้บริษัท ท. จำกัด ซ่อมแซมสะพาน หลายครั้ง แต่ก็ไม่สามารถซ่อมแซมให้ใช้งานได้อย่างปลอดภัย จึงฟังได้ว่า นายกเทศมนตรีทราบดีมาโดยตลอด ว่าสะพานมีความชำรุดเสียหายเป็นอย่างมากและไม่อาจแก้ไขได้โดยง่าย หากไม่ซ่อมแซมสะพานให้อยู่ในสภาพ ที่ใช้งานได้อย่างปลอดภัย ย่อมจะก่อให้เกิดอันตรายต่อผู้ใช้สะพานอย่างแน่นอน การที่เทศบาลตำบลซึ่งมีหน้าที่ ในการดูแลบำรุงรักษาสะพานให้อยู่ในสภาพที่มั่นคงแข็งแรงและปลอดภัยในการใช้งาน มิได้ดำเนินการให้มีการ ซ่อมแซมสะพานให้มีความมั่นคงแข็งแรงตามมาตรา 50 วรรคหนึ่ง (2) แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 และการที่นายกเทศมนตรีซึ่งมีอำนาจหน้าที่ในการสั่งห้ามไม่ให้ประชาชนใช้สะพานหรือสั่งปิดสะพานเพื่อป้องกัน

การเกิดอันตรายจากการชำรุดของสะพานนั้น ในกรณีที่เราเห็นได้ว่าหรือคาดการณ์ได้ว่าจะเกิดสาธารณภัยขึ้นในเขตท้องถิ่นของตนตามมาตรา 20 วรรคหนึ่ง ประกอบกับมาตรา 21 วรรคสอง (1) และ (5) แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย พ.ศ. 2550 แต่ไม่ได้มีการออกคำสั่งดังกล่าว กรณีจึงเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ อันเป็นการกระทำละเมิดที่เทศบาลตำบลต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนตามมาตรา 420 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ประกอบกับมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 ทั้งนี้ ศาลได้ยกฟ้องบริษัท ท. จำกัด (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2) และนาย ว. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3) (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อม. 240/2567 และคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อม. 25/2568 ซึ่งได้วินิจฉัยทำนองเดียวกัน)

คดีที่สาม ผู้ฟ้องคดีประกอบกิจการให้บริการรถประจำทางและเป็นเจ้าของรถยนต์โดยสารได้ยื่นฟ้องกรมทางหลวง (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1) ในฐานะเจ้าของโครงการและผู้ว่าจ้าง และห้างหุ้นส่วน พ. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2) ในฐานะผู้รับจ้าง เพื่อเรียกร้องค่าสินไหมทดแทน กรณีการก่อสร้างยกระดับคันทาง ก่อสร้างท่อเหลี่ยม (Box Culvert) ตามโครงการบูรณะฟื้นฟูเร่งด่วนทางสายหลักและโครงข่ายสำคัญที่ได้รับความเสียหายจากอุทกภัย โดยพนักงานขับรถยนต์ของผู้ฟ้องคดีได้ขับรถยนต์โดยสารคันดังกล่าวลื่นไถลพลิกคว่ำลงข้างทางได้รับความเสียหาย ซึ่งผู้ฟ้องคดีเห็นว่าบริเวณที่เกิดเหตุไม่ได้แบ่งช่องทางจราจรไว้สำหรับผู้สัญจรไปมาและไม่ได้ทำเครื่องหมายหรือสัญญาณไฟใด ๆ อีกทั้งไม่ควรนำดินเหนียวมาบดอัดบนผิวจราจรอันเป็นการผิดหลักวิศวกรรม ทำให้รถยนต์ลื่นไถลได้ง่าย

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อพิจารณาพยานหลักฐานและภาพถ่ายบริเวณที่เกิดเหตุ จะเห็นได้ว่า ได้มีการติดตั้งป้ายโครงการบูรณะฟื้นฟูเร่งด่วนทางสายหลักฯ และได้มีการติดตั้งหลักนำทางสะท้อนแสงในบริเวณที่มีการก่อสร้างท่อระบายน้ำ ซึ่งเป็นบริเวณที่มีการเปลี่ยนแปลงความกว้างของผิวจราจร รวมทั้งติดตั้งไฟส่องสว่างตรงกองดินกั้นที่ทำท่อระบายน้ำเพื่อให้ผู้สัญจรไปมาสามารถมองเห็นเวลากลางคืน และถึงแม้จะปรากฏจากภาพถ่ายว่า มีการก่อสร้างและมีกองดินบริเวณข้างทางทั้งสองด้าน อันเป็นกรณีที่กรมทางหลวงมิได้ควบคุมให้ผู้รับจ้างดำเนินการก่อสร้างครั้งละครั้งหนึ่งของความกว้างของผิวทางโดยเว้นอีกครั้งหนึ่งไว้เพื่อการจราจรตามที่กำหนดไว้ในรายละเอียดแนบท้ายสัญญาก็ตาม แต่เห็นได้ว่าการก่อสร้างโดยเว้นส่วนที่เป็นช่องทางจราจรสำหรับให้รถยนต์สัญจรครั้งหนึ่งของความกว้างของผิวทางโดยเป็นแนวราบและเป็นเส้นตรง อีกทั้งในขณะที่เกิดเหตุไม่ปรากฏว่ามีรถยนต์คันอื่นขับสวนมาที่จะต้องขับหลบโดยกะทันหัน และตลอดเวลาที่ก่อสร้างไม่ปรากฏว่ามีอุบัติเหตุอื่น ประกอบกับพยานที่ดำเนินการก่อสร้างซึ่งเป็นวัสดุที่ใช้ปูก่อนจะถึงขั้นตอนการปูลูกรัง โดยมีลักษณะเทียบเท่าลูกรัง ไม่ใช่ดินเหนียว มีคุณสมบัติไม่อมน้ำ ไม่มีลักษณะเป็นโคลน แม้มีฝนตกก็ไม่ทำให้พยานเกิดความลื่นจนไม่สามารถสัญจรได้ตามปกติ กรณีจึงไม่อาจรับฟังได้ว่า การที่รถยนต์โดยสารของผู้ฟ้องคดีสูญเสียการควบคุมลื่นไถลและพลิกคว่ำลงข้างทางเกิดจากการที่กรมทางหลวงละเลยต่อหน้าที่ในการควบคุมดูแลการก่อสร้างดังกล่าว จึงไม่เป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีตามมาตรา 420 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 161/2567)

คดีที่สี่ เจ้าของบ้านที่เสียหายยื่นฟ้องเทศบาลนครแห่งหนึ่ง (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1) ในฐานะเจ้าของโครงการและผู้ว่าจ้าง ห้างหุ้นส่วนจำกัด บ. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2) ในฐานะผู้รับจ้าง และบริษัท อ. จำกัด (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3) ในฐานะผู้รับจ้างเป็นที่ปรึกษาควบคุมงานแทน ให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน กรณีดำเนินการก่อสร้างระบบระบายน้ำ ระบบรวบรวมและบำบัดน้ำเสียใกล้กับบริเวณบ้านของผู้ฟ้องคดี ซึ่งเกิดแรงสั่นสะเทือนจากการตอกเสาเข็ม ทำให้บ้านของผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายมีรอยแตกร้าวและทรุดตัว

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือแจ้งถึงความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการเริ่มก่อสร้าง แต่เทศบาลนครกลับมิได้แก้ไขหรือป้องกันความเสียหาย โดยปล่อยให้ห้างหุ้นส่วนจำกัด บ. ทำการก่อสร้างต่อไปจนงานแล้วเสร็จ ส่งผลให้บ้านของผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายเพิ่มขึ้น

เมื่อการดำเนินการก่อสร้างดังกล่าวได้ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี กรณีจึงเป็นการกระทำละเมิดที่เทศบาลนครต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามมาตรา 420 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ประกอบกับมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 ทั้งนี้ ศาลได้ยกฟ้อง ห้างหุ้นส่วนจำกัด บ. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2) และบริษัท อ. จำกัด (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3) (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ อ. 721/2558)

สำหรับการกำหนดค่าสินไหมทดแทน ถือเป็นดุลพินิจของศาลที่จะพิจารณาตามควรแก่พฤติการณ์ และความร้ายแรงแห่งละเมิด ประกอบกับพยานหลักฐานที่แสดงต่อศาล ซึ่งค่าสินไหมทดแทน ได้แก่ การคืนทรัพย์สินอันผู้เสียหายต้องเสียไปเพราะละเมิด หรือใช้ราคาทรัพย์สินนั้น รวมทั้งค่าเสียหายอันจะพึงบังคับให้ใช้เพื่อความเสียหายอย่างใด ๆ อันได้ก่อขึ้นนั้นด้วย เช่น ค่าซ่อมทรัพย์สิน ค่ารักษาพยาบาล ทั้งนี้ ตามมาตรา 438 วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ในกรณีทำให้ถึงแก่ความตาย มาตรา 443 ได้บัญญัติให้ชดเชยค่าสินไหมทดแทน ได้แก่ ค่าปลงศพ รวมทั้งค่าใช้จ่ายอันจำเป็นอย่างอื่น ๆ และหากเหตุที่ตายลงนั้น ทำให้บุคคลหนึ่งคนใดต้องขาดไร้อุปการะ ก็ชอบที่บุคคลนั้นจะได้รับค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้นด้วย

สรุปได้ว่า จากตัวอย่างคดีพิพาทที่ได้หยิบยกมานำเสนอนี้ จะเห็นถึงความชัดเจนเกี่ยวกับการใช้สิทธิฟ้องคดีเพื่อเรียกร้องค่าสินไหมทดแทน กรณีได้รับความเสียหายจากการดำเนินการก่อสร้างในโครงการต่าง ๆ ของรัฐ ซึ่งเป็นการจัดทำบริการสาธารณะหรือจัดให้มีสิ่งสาธารณูปโภค โดยบรรทัดฐานจากศาลปกครองได้วางกลไกการคุ้มครองสิทธิของประชาชนไว้อย่างชัดเจนว่า ในการจัดทำบริการสาธารณะดังเช่นการจัดให้มีสิ่งสาธารณูปโภคต่าง ๆ “หน่วยงานของรัฐเจ้าของโครงการคือผู้รับผิดชอบหลัก” โดยไม่อาจปฏิเสธความรับผิดทางละเมิดได้ หากการดำเนินโครงการต่าง ๆ ดังกล่าว ก่อให้เกิดความเสียหายแก่บุคคล แม้จะได้มีการว่าจ้างผู้รับเหมาเอกชนให้เป็นผู้ดำเนินการก็ตาม เนื่องจากรัฐยังคงมีหน้าที่ตามกฎหมายในการดูแลความปลอดภัยของประชาชน โดยผู้เสียหายสามารถใช้สิทธิยื่นฟ้องหน่วยงานของรัฐเจ้าของโครงการให้รับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนได้ที่ศาลปกครอง (กรณีหากมีการฟ้องเอกชนผู้รับจ้างมาด้วย ศาลอาจยกฟ้องผู้รับจ้างเนื่องจากหน่วยงานผู้ว่าจ้างสามารถใช้สิทธิในฐานะคู่สัญญาฟ้องไล่เบี้ยกับผู้รับเหมาเอกชนได้ตามข้อสัญญา อันเป็นอีกกรณีหนึ่ง)

ท้ายที่สุดนี้ ... ขอเน้นย้ำอีกครั้งว่าความรับผิดชอบของรัฐในฐานะผู้จัดทำบริการสาธารณะ ไม่ได้จบลงเพียงแค่การทำสัญญาจ้าง หากแต่รวมถึงการดูแลให้ทุกชีวิตที่สัญจรผ่านโครงการเหล่านั้นได้รับความปลอดภัยอย่างสูงสุดด้วย ... นั่นเองครับ

(สามารถศึกษาความรู้ที่น่าสนใจเกี่ยวกับคดีปกครองได้ที่ “ศูนย์การเรียนรู้ศาลปกครองออนไลน์”)

<https://aclib.admincourt.go.th/>